

CRISTINA CENTEA
ALEX BLUE,

**BĂIATUL
EXTRATERESTRU**

Cu ilustrații de Teodora Răileanu

POLIROM
2020

Colecția JUNIOR este coordonată de Dan Croitoru.

© 2020 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Copertă și ilustrații de Teodora Răileanu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

CENŢEA, CRISTINA

Alex Blue, băiatul extraterestru / Cristina Centea; cu il. de Teodora Răileanu. –
Iași: Polirom, 2020

ISBN: 978-973-46-8144-0

I. Răileanu, Teodora (il.)

821.135.1

Printed in ROMANIA

Cuprins

1. Casa misterioasă	5
2. Sânge roșu, sânge albastru	17
3. Șoapte în toiul nopții	34
4. O planetă periculoasă	44
5. Un nou prieten	66
6. Un musafir nepoftit.....	86
7. Prizonierul	99
8. Alertă la stația spațială	112
9. Probleme la școală	121
10. Un cartier necunoscut	131
11. Pericolul din întuneric	141
12. Strigăte în noapte	147
13. Nu toate prietenii sunt bune.....	159
14. O întâlnire deloc întâmplătoare	171
15. Spionul	181
16. Împăratul primește un mesaj	193
17. Surpriza din hangarul 4	200
18. O misiune ratată.....	215
19. În adâncul pământului	221
20. Mâna, plătitorul și alte ciudățenii	229
21. Întâlnirea de la miezul nopții	241

22. Un plan curajos	252
23. Palatul interzis	256
24. O mare greșeală	262
25. Pata albastră	270
26. În așteptare	275
27. Apartamentul Majestății Sale	279
28. Recompensa eroilor	289
29. Opreți-l pe Alex Blue!	296
30. „La revedere“ nu înseamnă „adio“	305

Planetele le fuseseră prezentate prin imagini în relief, pe care puteai să le atingi, așa încât simțeai cu mâna ta cum e solul lor, mai moale, mai dur, mai umed sau mai uscat. Erau chiar calde sau reci la pipăit, după cum planeta respectivă era mai aproape sau mai departe de Soare.

Urmăreau și filme 3D, bineînțeles. O dată, făcuseră o călătorie virtuală pe planeta Olina, într-o capsulă, cu o mască specială pe întreaga față. Acolo, i se păru că merge pe suprafața planetei, îmbrăcat în costumul de protecție. Simțise frigul, auzise șuieratul vântului care bătea, simțise mirosul ciudat de pe acea planetă. Se înghesuise, împreună cu colegii, într-un mic adăpost și trebuiseră să împartă proviziile și să repare nava. Era ca și cum s-ar fi văzut jucând într-un film. Așa, nu aveai cum să nu-ți amintești toate detaliile despre Olina.

Fusese atât de sigur pe el înainte de test! Cum ar fi putut să uite toate minunățiile pe care le văzuse în ultimele zile?

Dar, când să formeze sistemul solar, toate imaginile începuseră să i se învârtă prin minte, într-un talmeș-balmeș din care nu mai înțelegea nimic. Mai mult, nimerise în echipă cu Xon. Unul dintre cei mai nesuferiți din clasă. Încă din prima zi, fusese gata-gata să se ia la bătaie cu el, când xilonianul îl strigase „monstru cu viermi în loc de picioare“, și numai intervenția profesorului-robot îi oprise.

Cei doi nu se împrieteniseră nici acum, ci se certau întruna și nu erau de acord cu așezarea nici unei planete. „Asta-mi lipsește, să nu trec testul din cauza lui!“, bombăni Alex, neîndrăznind să vorbească tare de frica robotului.

Acum, după atâtea lecții, după ce crezuse că a învățat toate cele 20 de planete și locul fiecăreia așa de bine încât le-ar fi știut și-n somn, nu-i venea să creadă că nu poate rezolva testul. Ținea un glob în mână și se uita la el, neștiind ce să facă.

„Of, iar o să mă țină după ore să învăț“, își zise, încruntându-se.

— Ai greșit, strigă Xon cu ochii strălucind de bucurie, dând deoparte o planetă mare, roșie, de unde o așezase Alex. Nu vezi ce prostii faci? Asta-i Tylo, e mult mai aproape de soare, cam pe aici.

Se bucura că-l prinsese pe Alex cu o greșeală. Vocea robotică îl trezi însă la realitate:

— Elev Xon și elev Xela, așezare greșită a planetei Tylo. Rearanjați, vă rog. Era corectă prima poziție.

Deci xilonianul greșise. Alex râse și scoase limba ca să-i facă în ciudă:

— Vezi că nici tu n-ai habar? Unde am așezat-o eu era corect!

Xon se înfurie atât de tare, încât pielea îi deveni aproape vânătă. Fusesse făcut de rușine de un nou-venit, de unul care nici măcar nu se născuse în sistemul lor solar.

— Taci din gură... ciudatule! se răsti el, căutând la repezeală o insultă. Nici măcar nu ești de-al nostru, arăți caraghios!

— Nu-i de pe planeta noastră și totuși a fost mai bun decât tine! se auzi o voce subțire, urmată de un chicotit.

Era Xini, o fetiță firavă, cu pielea albastru-deschis, aproape prea deschis pentru Xilon. Alex se miră s-o audă vorbind;

de obicei era foarte tăcută. Îi plăcea să stea retrasă într-un colț, ascultându-i cu atenție pe ceilalți, fără să se amestece în discuțiile lor.

— Tu ce te bagi, albinoaso? se răsti Xon la ea. Sunteți doi ciudați, nici nu mă mir că v-ați împrietenit!

Cei doi copii aveau, într-adevăr, pielea cea mai deschisă la culoare din toată școala. Pe Xilon, erai privit cu atât mai bine, cu cât erai colorat într-un albastru mai închis. Mai ales în rândul copiilor se întâmpla ca aceia cu pielea palidă să fie luați peste picior sau jigniți de colegii lor. De altfel, chiar din prima zi de școală, Alex primise vizita unui individ slab țâr, albastru-verzui, cu înotătoare în loc de degete. Era metis de xilonian și manurian, o specie venită de pe altă planetă. Personajul îi oferise ajutorul din partea Organizației pentru Combaterea Discriminării pe Motiv de Culoare, Formă sau Voce. Lui Alex nu-i fusese prea clar cu ce-l putea ajuta.

Acum, Alex se bucură că, măcar o dată, cineva era de partea lui.

— Ciudați, neciudați, tot știm planetele mai bine decât tine, râse băiatul.

Xon le aruncă lui Alex și lui Xini o privire feroasă.

— Lasă că mai discutăm noi în pauză, scrâșni el din dinți, strângând pumnii și fluturându-i amenințător. Abia aștept!

Cei doi copii îl priviră speriați. Se știa că Xon e un mare bătăuș.

Alex strânse pumnii. Trebuia să se stăpânească. Nu putea să se facă de râs.

— Ce discutăm în pauză? Până atunci te prinzi cum să aranjezi sistemul solar?

— Bine, deșteptule! izbucni Xon. N-ai decât să-l aranjezi singur!

Și, cu un gest nervos, răsturnă tot maldărul de globuri.

Pentru toate astea, știa că-l așteaptă o pedeapsă din partea profesorului-robot. Cel mai important lucru pe Xilon era să fii *politicos* și să te înțelegi bine cu ceilalți. Așa erau educați încă de mici. Alex rămăsese mirat când, ajungând la școală și primind orarul, constatase că au cursuri de politețe și bune maniere. Primele două-trei ore fuseseră oarecum interesante. Învățase cum se vorbește pe Xilon, ce trebuie să spui în public și ce nu, și multe lucruri care îi erau de folos. În timpul acestor lecții, elevii erau puși în fel de fel de situații dificile, trebuiau să rezolve probleme, să se înțeleagă între ei purtându-se cât mai *politicos*, fără să se certe sau să vorbească urât. Lipsa de respect era corectată: cel nepoliticos trebuia să-i facă celuilalt un mic serviciu. Xon deja se gândea, supărat, că va trebui să-i ceară scuze lui Alex.

Mai mult decât orele de politețe și bune maniere, pe Alex îl enervau cele de prietenie. La aceste lecții, era obligat să se împrietenească cu colegii săi. Când apăruse la școală, fusese primit cu răceală. Își amintea și acum prima zi, când coborâse din transportor, autobuzul lor școlar. Acesta era împărțit pe dinăuntru, fiecare elev având în jurul locului o perdea de ceață colorată care îl despărțea de ceilalți. Alex se obișnuise cu autobuzul care-l ducea la școala lui, era foarte distractiv să mergi cu el. Copiii făceau tot timpul glume, farse, spuneau lucruri interesante. Acum, însă, îi părea bine că măcar în

autobuz avea parte de liniște. Bucuros că nu mai era nevoit să se ascundă și să se dea drept xilonian, Alex revenise la vechile lui haine: pantaloni negri cu buzunare aplicate, tricou alb, hanorac bleumarin, teniși. Încetase să mai poarte pălăria pe cap pentru a-și ascunde părul ciufulit și urechile. Când coborâse însă și intrase în școală, toți se holbaseră la el ca la o ciudățenie. Câțiva copii din clasele mai mici o rupseseră la fugă, țipând:

— Monstrul! Monstrul!

Lui Xon și celorlalți le era greu să se obișnuiască cu noul coleg. Arăta altfel, vorbea altfel, se purta altfel.

Profesorul îl prezentase clasei cu voce metalică și toți făcuseră cerc în jurul lui, neîndrăznind să se apropie prea mult. Se simțise ca un animal expus în cușcă la grădina zoologică. Apoi, lecția începuse și micii xilonieni văzuseră că nu era atât de diferit. Li se păreau totuși din cale afară de caraghioase picioarele lui subțiri și, din cauza comentariilor răutăcioase, o adevărată ploaie de pedepse se abătuse asupra lor. Iar asta, desigur, nu-l făcuse deloc pe Alex mai iubit. Cu toate că picioarele lui păreau o bătaie de joc a naturii în comparație cu ale lor, era mult mai rapid decât ei și-i întrecea la toate sporturile și jocurile. Când alerga, cu greu îl puteau ajunge, chiar și pe *kole*.

Totuși, dușmănia pe care i-o arătau colegii îl durea. Pe Pământ avea o mulțime de prieteni. Aici, însă, nu reușise să se împrietenească cu nimeni. Singura care îi ținuse partea fusese Xini, și asta o singură dată. Nici acasă atmosfera nu era mai veselă. Xonya nu avea niciodată timp de el, și parcă îi stătea mereu în cale. Xelen părea că îl îndrăgește, dar era

cercetător și îi vorbea întruna numai despre munca lui în laborator. Lui Alex îi lipseau niște tovarăși de joacă de vârsta lui. În pauze, la școală, copiii xilonieni erau politicoși, dar nu-l prea băgau în seamă. În scurt timp, începuseră să nu-l mai primească la jocurile lor, unde-i depășea lejer.

Dar acum situația se complicase. Xon îl amenințase. De cum ieși în pauză, Alex încercă să se îndepărteze cât mai mult de colegi, să se piardă în mulțime. Întorcea din minut în minut capul, să vadă dacă era urmărit. Dar Xon nu se zărea nicăieri, parcă intrase în pământ.

Se apropie de un grup de copii mici. Îi privi de la distanță cum se jucau, târându-se ca melcii pe picioarele lor groase. Câțiva se adunaseră în jurul unui șanț, încercând să sară peste el. Era un concurs sportiv. Cei mai mulți nu puteau nicicum să sară și cădeau într-o spumă bleu, din care se ridicau râzând în hohote și scuturându-și capetele. Cei care reușeau erau răsplătiți cu urale și nimeni nu părea invidios. Alex și-ar fi dorit să sară și el peste șanț, ceea ce i se părea foarte ușor, sau să se prăbușească intenționat în spuma moale și caldută, dar nu fusese niciodată primit la jocul lor.

„Of, Micule Luke, tu ești singurul meu prieten“, își zise el, scoțând micul *inog* din buzunar și mângâindu-i blănița mov, catifelată. „Trebuie să scăpăm neapărat de pe planeta asta“, își continuă el șirul gândurilor. „O să te duc pe Pământ și să vezi ce-o să ne mai jucăm acolo.“

Simțea că nu mai rezistă pe Xilon. La început, privise călătoria pe planeta roz ca pe o aventură amuzantă, ca pe o